



Gluurgaten bij Klooster Ter Apel

Van onze verslaggeefster
Diana Bosch

en vrijwilligers al restanten
van een dertiende eeuwse

er altijd al. Maar we hebben dat
nooit kunnen plaatsen. Pas

over helde, maar ook eens uit
elkaar dreigde te springen. Om

▲ Museumdirecteur Kuper
bewondert de
monstrans in
de klooster-
kerk.



Gluurgaten bij Klooster Ter Apel

**Van onze verslaggeefster
Diana Bosch**

■ **TER APEL – Bij de werkzaamheden in en rondom het Klooster van Ter Apel zijn opnieuw bijzondere vondsten gedaan. Medewerkers van steenhouwerij Maarssen, die sinds januari werken aan de restauratie van het doxaal (scheidingswand), zijn gestuit op gluurgaten, in krijt geschreven teksten en een tekening van een paard. Ook troffen zij meerkleurige verfristen aan. De ontdekkingen zijn gedaan toen de middeleeuwse kalkzandstenen wand, waarvan er in Nederland nog drie bestaan, uit elkaar werd gehaald.**

Museumdirecteur Ton Kuper is verrukt over de vondsten. Vorig jaar vonden archeologen

en vrijwilligers al restanten van een dertiende eeuwse boerderij en zeker vierhonderd skeletten uit de periode 1755 en 1880. Kuper: „Het doxaal geeft een meerwaarde aan het klooster. Het is een zeldzaamheid. De scheidingswand werd door de monniken gebruikt als snelle verbinding tussen hun cellen en de kerk. Het gold bovendien als scheiding tussen de koordienst en zeg maar het gewone volk.”

Over de achtergrond van de gevonden teksten en de tekening tast de museumdirecteur volledig in het duister. „Misschien is het wel uit balorigheid gebeurd. Maar het kan ook door de bouwers zijn gemaakt. We weten het niet.”

De meest frappante ontdekking is wat Kuper betreft die van de gluurgaten. „Die zaten

er altijd al. Maar we hebben dat nooit kunnen plaatsen. Pas toen het doxaal uit elkaar lagen we op de originele hoogte van de vloer stonden, kwamen we er achter dat die gaten precies op ooghoogte zaten. Er liep bovendien een duidelijk voetspoor naar toe. Waarschijnlijk keken de monniken dus een voor een eventjes naar het publiek.” Helaas verdwijnen de teksten en de tekening achter een muur die voor extra versterking zorgt.

Ijzeren krammen

De eeuwenoude wand moest volgens Kuper onder handen worden genomen omdat de ijzeren krammen, die de stenen aan elkaar klemden, begonnen te roesten. Dat zorgde voor zoveel spanning dat de muur niet alleen vijftien centimeter voor-

over helde, maar ook eens uit elkaar dreigde te springen. Om aan die zorgelijke ontwikkeling een definitief einde te maken, is het oude materiaal vervangen door roestvrijstalen ankers. „Maar daarvoor moest het doxaal helemaal uit elkaar”, zegt Kuper.

De werkzaamheden aan het doxaal zijn gisteren afgerond. Vandaag vindt de oplevering plaats in het bijzijn van de architect en de Rijksdienst voor de Monumentenzorg. De komende weken wordt de vloer teruggebracht op originele hoogte en wordt de muur doorbroken voor een nieuwe deur. Daardoor komt de aloude ‘snelle verbinding’ enigszins terug. Het publiek kan in de toekomst namelijk via het doxaal naar de westvleugel lopen.

▲ Museumdirecteur Kuper bewondert de monstrans in de kloosterkerk.

Foto: Hans Banus

5D 20-2-01